

G A N G O D V Á Ž N Ý C H

VE SPÁRECH DŽUNGLE

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Ve spárech džungle

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Ve spárech džungle – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VE SPÁRECH DŽUNGLE

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Tatínkovi a jeho cestě Thajskem

Durian

„Možná jsme měli přece jenom letět,“ vzdychla Alfa a zpocenýma rukama si z čela odhrábla zplihlou ofinu.

„A neříkala jsem to? Říkala,“ zakňourala Beta, její sestra. „Jenže mě nikdy nikdo neposlouchá.“

Mariana protočila oči a dál se ovívala kšiltovkou, až jí prameny temně zrzavých kudrnatých vlasů prudce poskakovaly. Nemělo cenu debatu komentovat. Jen doufala, že se mezi trináctiletými dvojčaty nestrhne hádka.

Jejich o tři roky starší bratr Hardy spal. Občas neklidně zamlaskal, když s nimi autobus hodil do prudké zatáčky. Tu a tam se ve spánku ohnal po mouše, která z města Chiang Mai cestovala s nimi a všechny členy české výpravy střídavě přiváděla k nepříčetnosti. Thajci se nad jejími nálety naopak mírumilovně usmívali. Pouze jeden starší pán se párkrát olízl, a Mariana pojala podezření, že by se nerozpakoval mouchu slupnout. Po tom, co viděla na tržištích v Bangkoku, by se ani nedivila. Ale třeba měl ten chudák jenom žízeň jako ona.

Odšroubovala uzávěr láhve, kterou držela na klíně, a napila se tak zhluboka, až jí čůrek vody stekl po bradě na tílko i na zválené šortky. Hlavou jí projela slast jako tenkrát, když při ztroskotání s kamarády v Karibiku měla povolený jeden doušek. Jeden jediný doušek vody, a znamenal tolik štěstí! Vlastně byl zázrak, že to tehdy přežili. I Hardy.

Pohlédla na jeho mohutnou postavu. Sotva se vtěsnal na sedadlo. Právě se ve spánku pokoušel najít pohodlnější polohu a Mariana i přes uličku ucítila jeho pot. V autobusu bylo opravdu příšerné dusno.

Taky Jonáš sedící vedle Hardyho měl problémy, kam s no-

hama. Každou chvíli do svého o rok staršího kamaráda nechtěně vrazil, jak si v nepohodlném autobusu vybojovával místo k přežití. Mariana s vděkem pohlédla vedle sebe na malého Tima. Navzdory pouhým deseti rokům působil z celé party nejklidněji. S nosem nalepeným na okýnku, po kterém už zase stékal déšť, dychtivě skenoval míhající se krajinu. Štvalo ho jen, že mu po zpoceném nose pořád kloužou brýle.

„Nechceš napít?“ štouchla do něj. „A už zase nejsi připoutanej!“

„Cože?“ odtrhl se od okna. „Nene, dík. Hele... už jsem se tě chtěl zeptat předtím,“ ukázal pohledem na jizvu na její noze. „Od čeho to máš?“

„To nic,“ odbyla ho. „To už je pryč.“

Úplně pryč, dodala v duchu a hrozilo, že se ponoří do vzpomínek, když ze sedadla za sebou uslyšela Timovu mámu.

„Ať mi netvrdí, že funguje klimatizace.“

„Kdo to tvrdil?“ ozval se pan Fiala znaveným hlasem.

„Řidič přece.“

„Možná myslel ty větráky,“ vložil se do hovoru pan Klein a pobaveně ukázal ke střeše, kde se chaoticky zmítalo několik vrtulek. „Hardy, jdi se zeptat řidiče, jestli s tím horkem nejde něco udělat,“ vyzval syna před sebou.

Hardy sebou polekaně trhl.

„Co? Už jsme přistáli?“

Alfa s Betou vybuchly smíchem.

Cesta se zdála nekonečná. Marianě teď chyběl jen krůček, aby zalitovala, že z Bangkoku neodletěla s mámou, Jonášovými rodiči a paní Kleinovou na ostrov Phi Phi. Právě by se cákala v moři, polehávala pod bambusovým slunečníkem a popíjela nealko piňakoládu.

Ta představa ji ale lákala asi tak půl minuty. Pak jí došlo, že zrovna po tomhle vůbec netouží. Strašně se těší, že s partou nakouknou do džungle. Do skutečného deštného pralesa. Dokonce si odhlasovali, že sem pojedou v červenci, kdy je období dešťů. Dvakrát třikrát za den možná zmoknou. No a co? V tomhle parném horku to bude leda příjemná teplá sprcha. A když deštný prales, tak se všimvšudy.

Nevadilo jí ani, že s nimi jedou i Timovi rodiče a táta Hardyho a dvojčat. Naopak. Marianě bylo jasné, že bez dohledu dospělých by ji do džungle rodiče nepustili, i když jí je čtrnáct. Ostatní na tom byli úplně stejně. Teď jen vydržet tu jízdu autobusem do města Mae Hong Son. A pak vzhůru do pralesa!

„Co tu tak smrdí?“ ošila se nespokojeně Beta. „Cítíš to?“ obrátila se na Alfu.

Mariana podivný zápach taky zaregistrovala. Pátravě se rozhlédla po nejbližším okolí, ale to už se kabinou autobusu nesl

nejenom puch, ale i rozhořčené hlasy thajských spolucestujících.

„Thuryjan!“

„Thuryjan khu khraj?“

Prísne se tvářící Thajec se zvedl ze sedadla a namířil prst na Hardyho.

„Khao.“

Hardy začal zmatkovat. Bylo vidět, že se potí ještě víc než před chvílí.

„Co je? Já... dostal jsem hlad. Chtěl jsem to ochutnat,“ snažil se pravou rukou zakrýt velký plod držící v levé dlani.

„Proboha, co to máš?“ naklonila se k němu Mariana.

„Durian.“

„Ty bláho, durian!“ popadl se za hlavu Jonáš.

„Thuryjan,“ přikývl Thajec.

„To nevíš, že durian je cítit jako měsíc stará mrtvola?“ sípál Jonáš a zakrýval si ústa.

„Ty máš vážně durian?“ vyvalil oči Tim a sápal se přes Marianu, aby byl zdroji hnilobného zápachu co nejbliž. „Ukaž!“

„Koupil jsem ho na tržišti v Chiang Mai. Prý je to východoasijská delikatesa. A teď jsem dostal chuť na svačinu, no,“ mlel Hardy zarputile.

„Chuť? Na tohle?“ povytáhla Mariana obočí.

„Už mě přešla,“ odvrátil se Hardy s odporem od svačinky.

Z jindy usměvavých tváří Thajců se dalo vyčíst pohoršení. Rozčileně gestikulovali a odsedávali si co nejdál.

„Síla!“ vydechl Tim. „V příručce píšou, že v Thajsku je zakázáno jíst durian v uzavřených místnostech restaurací. A taky v dopravních prostředcích,“ dodal důležitě.

„Kdo to má vědět?“ bručel Hardy. „Zatracenej durian!“

„Thuryjan,“ přikývl Thajec přísně a natáhl k Hardymu ruku.

„To... to mě teď jako zavřou, nebo co?“ zajektl Hardy a prosebně se zadíval na muže nad sebou. „Já nic. Já blbá cizinec!“

Alfa a Beta si zacpávaly nos a jejich výbuchy smíchu zněly jako troubení slůňat.

„Já fakt nevědět, já se celá omlouvat,“ blábolil Hardy v šoku a z čela mu odkapávaly kapičky potu jedna za druhou.

„Hardy, uvědomuješ si, že na toho Thajce mluvíš zkomolenou češtinou?“ zatřásla s ním Mariana.

„Cože? Aha. Tak... sorry. I'm very sorry, sir.“

Řidič cosi našťavaně vykřikoval a cestující houfně otvírali okýnka, kterými se do autobusu spolu s přívalem čerstvého vzduchu draly i velké cákance tropického lijáku.

Thajec stojící nad Hardym taky otevřel okýnko. Hardy to vzal jako jasný pokyn, a než se kdokoliv stačil vzpamatovat, vyhodil smrdutý plod oknem. Bohužel zrovna ve chvíli, kdy autobus předjížděl pomalu se šinoucí tříkolku tuk-tuk. Durian se řidiči rozprskl o řídítka a potrefenec jen zalapal po dechu.

„Tak. A teď mě doopravdy zavřou!“ zakvílel Hardy. „Budete mi do zdejšího vězení nosit banány? Nebo ananas. Nebo papáju. Jen ne durian. Ten pošlete naší zeměpisářce. Že mě nenaučila, jakou svačinu si v Thajsku smím vzít do autobusu.“

„Z toho vedra už blázní,“ dloubala Alfa do Bety.

„To se dalo čekat. Bráška je ve stresu,“ pokývala Beta hlavou. „Možná začne i zpívat.“

Pan Klein se snažil s řidičem domluvit, ať zastaví, že se tomu trefenému chudákovi chtějí omluvit a zaplatit nějaké odškodné, ale šofér mávl rukou.

„Thuryjan min sáb,“ řekl a s výmluvným šklebením se chytil za nos.

„Hm, zřejmě tě nezavřou,“ poznamenal Tim. „Ale měl jsi s tím vyhozením durianu počkat. Mohli jsme zjistit, jak ta smradárna chutná.“

„Asi budu zvracet,“ hlesl Jonáš a narval obličej přímo do okýnka.

„Vida, jak tu najednou funguje klimatizace,“ pochvalovala si paní Fialová. „Stačilo otevřít pár oken a dusno je pryč.“

„Honem si to užívejte, dokud to jde,“ hlesl Hardy. „Další durian nemám.“

Konečně autobus zastavil a se všemi pachy je vyplivl ven. Byli ve městě Mae Hong Son. Už nepršelo, ale z okolních kopců stoupala pára.

„Tak kam teď?“ rozhodil pan Fiala rukama, když se dopočítali jeden druhého a všech zavazadel.

„Do sloního útulku,“ navrhla Alfa.

„K vodopádu. Měří prý sto metrů. Teď po deštích to bude paráda!“ rozplýval se Hardy.

„Já bych objednal rafty,“ prosazoval svou představu Jonáš.

„Na řeku Pai. Taky je tu poblíž obrovský jeskynní komplex.“

„To je fakt. Největší v Asii,“ přitakal Tim.

„Jenže to vypadá na bouřku,“ upozornila je Mariana na blýskající se obzor.

„A brzy se setmí,“ připomněl pan Klein.

„V tom případě se jdeme ubytovat,“ rozhodla paní Fialová a dloubla do manžela, ať je vede. „Pak třeba stihneme večerní obhlídku buddhistických chrámů.“

Nebe je obdařilo prudkým tropickým lijákem, takže do hotelu dorazili promočení do poslední nitky.

„To byl teda nápad, jet sem v období dešťů,“ brblal pan Klein, když si v pokoji ždímal kalhoty do umyvadla.

Ale nad talířem nudlí s masem dušeném v kokosovém mléce a kari ho nenálada rychle přešla.

Zahřívací kolo

Alfa s Betou ležely na širokém dvojlůžku a zíraly do tmy.

„Nemůžu usnout,“ zakňourala Beta.

„Já naopak neudržím oči. To je tím časovým posunem. Zkus počítat pavouky,“ poradila jí Mariana, jejíž postel stála u protější zdi.

„Cože? Jaký pavouky?“ vymotala se Beta bleskurychle z pokrývky, takže vmžiku stála na matracích na jedné noze, druhou přitisknutou k tělu jako čáp.

„Co blbneš, ségro?“ rozčilovala se Alfa.

„Já? Ona blbne,“ ukazovala Beta rozhořčeně směrem k Marianě. „Proč mě straší?“

„Chtěla jsem pomoci. Abys líp usnula,“ ucedila Mariana. „U nás se počítají ovečky. Tady... když nechceš počítat pavouky, tak třeba... třeba... ha...“

„Ani to nevyslovuj!“ okřikla Beta Marianu.

„Já myslela havěť. Jako obecně,“ bránila se Mariana.

„Ticho! Něco po mně leze!“ vřískla Alfa.

A už stály obě na posteli, každá na jedné noze.

„Vy jste teda dvojka,“ chechtala se Mariana, když rozsvítila. „Jedeme do džungle, dámy. Tohle je jenom zahřívací kolo.“

Další komentář si ale odpustila, protože koutkem oka zahlídla, jak se pod postel urychleně stěhuje rodinka pořádně velkých švábů.

„Co to po mně lezlo?“ jektala Alfa vylekaně a stojíc na jedné noze se dala do vyklepávání příkrývek i polštářů.

Beta se radši přemístila na nízký ratanový stolek. Byl zvyklý jen na odkládání hrnků s kávou nebo čajem, sklenic vody nebo vína, maximálně na váhu plného talíře či tištěného průvodce.